

Turczai István

A véletlen átírt történetei
(Számozott példány)

„Tarts önmagadtól.”
Erdély Miklós

[1]
Egymásba múlunk. Árnyékstafétánk
közben a rossz váltás egyre több.
A világ, mióta közvetlenebbek
lettünk mestereinkhez, tűrhetőbb.

Hiányuk nekem a legtisztább líra.
Alapból ennyi. Mihez tartás végett.
Az ívlámpa perihelionjában táncoló
lepkéért is kár, hogy odaégett.

[2]
Feledés simasága nem kecsegtet.
Habokból felbukkanásod ne várd.
Ne számíts elragadtatásra.
Az utókor is differenciált.

Pro domo: *Ami lesz, és visszahatni*
képes, az van. Kitor, és magától ég.
Elkelne még a Szent Protokollban
néhány buherálatlan áthalló készülék.

[3]
Kell némi támpont az olvasónak.
A szorongás mint gyülekezési jog.
Ami a kegyelmi jelenetek végeztével
összecseng vagy szépen eloldalog.

Ne várj sokat a szavaktól! Ha
mégis marad egy kevés szürke nesz,
az állandóság ikonává nemesedve
valami egészen más, és fekete lesz.

[4]

Egy emberformájú metafora kerülve,
keresve a bajt új megfelelésekért érvel.
Azonossága bár tudatosnak látszik,
ne tévesszük össze a létezőt nevével.

Lásd Frauenalpe, idilli háttér, hozzá
párhuzamos nyom a friss havon:
Buddhát látni, amint carving sível
egyedül dönget lefelé a hegyoldalon.

[5]

Nem kéne általánosítani. Törni a
csendet. Tükröt szervezni a sötétséghez.
Lényege, hogy elég távoli legyen,
úgy vinni önmagunkban véghez.

Tartózkodjunk az isten- és eszmealapú
asszociációktól. Nem az, hogy ki itt az úr,
hanem felködlő tekintetek hídja alatt
ki van, ki lesz tovább. In stercore invenitur.

[6]

Ne tanulmányozzuk magunkban az
alantast. *Kaotikus, mert mozdulatlan.*
Megtárolni a kezdeteket aligha így
lehet egy leleplezett mozdulatban.

Az erő szentélye sosem volt a szív.
Ennyi elég, hogy holt tárgyak legyünk.
Csont a csontot felzabálja, s ami
így marad, nem a mi fegyverünk.

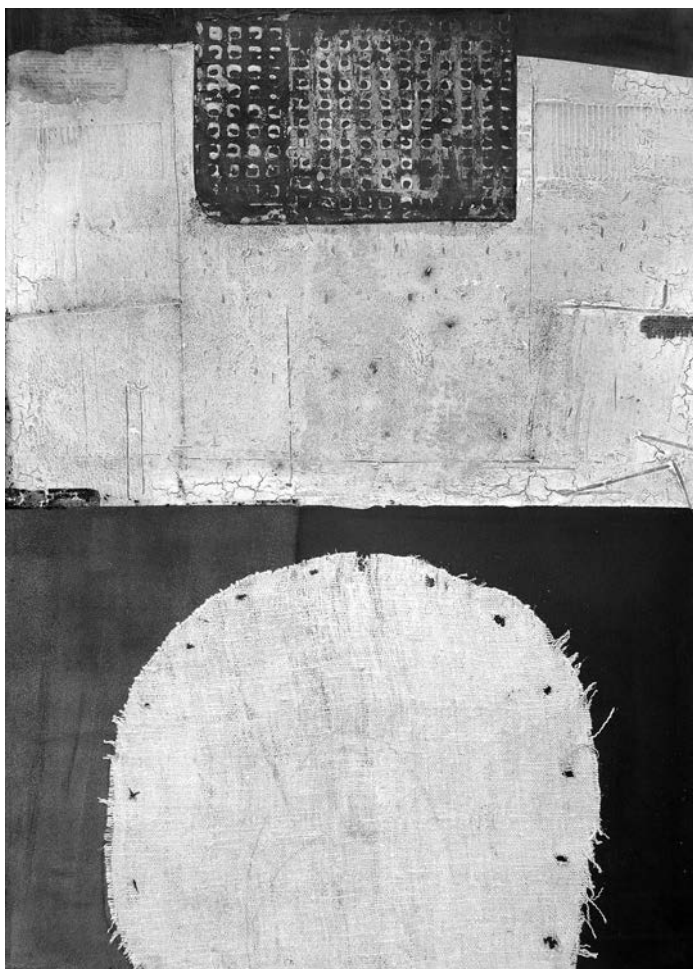
[7]

A lét, amely szabadabb, mint az élet,
átvilágít a csontokon; *fényismeretből* jeles.
A lét a béke, tűrés, áldozati tégely...
Az életért meghalni rég nem érdemes.

Ó, hogyne, szól a praktikus fehér szív,
a megbocsátás itt legbelül lakik.
És vérkörébe zárja az elhasznált múlt-
jövő Idő szerteporladt alakzatait.

[8]
*Történt valaki? Visszalegezett füst,
vagy utóbb mégis sikerül neki?
Hosszút hallgat, mint a töltések
félhomályt rágcsáló bazaltkövei.*

Bár gusztusa lázad, visszavágyólag
nem hagyta *magára* még egy korszakot.
Kevéssel is boldogan beéri, mielőtt
azt mondja: *Mohón adakozzatok!*

Székács Zoltán, Zsák-relief

Birkás István, Okkerfoltos kép, 2016